

A HÓSZAKADÁS ÉNEKE

Esik a hó szakad
Hogy vágytam a fölmérhetetlen
térben legyek szabad
fölfedező s magamra szedtem
boldog kövér pelyhekhez illő
testes alakváltásait
vibráló képernyőn elilló
felirat egy percig tanít
és bár társul mellém szegődött
sok másik falánk útevő
s az úrön át seregnyi hősök
tartunk hihettem cél felé
elrévülten sodródva lejjebb
csapódott rám szenny füst korom
és ne-tovább telkekre leltek
élet-halál fogadalom
torz viszontagságok közül
még jó ha tar ágra alélva
most szegény rokonként megül
a szép remények hagyatéka

Lázár René Sándor*

REMETE SZENT RENÁTUSZ

Tán Istenben se bíztam,
De számban mennyi íz van:
Nyelvemben mennyi emlék,
Léteemben mennyi nemlét!

* Lázár René Sándor 1859-ben született Kolozsvárott. Latin és francia szakos tanár volt, kiváló romanista hírében állott, de hosszabb ideig hivatalnokként is működött. 1890-től Marosvásárhelyen élt, ott hunyt el 1927-ben. Töredékes önéletrajza, harminchat verse még 1992 augusztusában került elő. A fölfedezést követő filológiai kutatómunka, illetve életrajzi nyomozás eredményeképpen további hatvanhárom költeményre, jó néhány levélre és elegendő följegyzésre bukkantunk a költő élettársának, Vajdaréthy Júliának mindeddig lappangó hagyatékában. (Dr. Vajdaréthy Rabán szíves hozzájárulásával közlésezi: Kovács András Ferenc.)

Ha majd ítélsz felettem,
 Tudd – lépesmézet ettem,
 S hogy törvényed beteljék,
 Mellé vérbő eperjét,
 Erényt, rücsköt, számóczát,
 Serény prücsköt, kabóczát,
 Falóczát, égi mannát,
 Palóczvidéki Pannát,
 Porló apáczakontyot,
 Faltam, mint rác a pontyot,
 Pókot, csimaszt, bogyókat,
 Csókos pimasz lotyókat,
 Tudást, savanyka sáskát,
 Sóskát meg aktatáskát,
 Bolhát, bullát, betücskét,
 Oltárok tört ezüstjét,
 Rágtam reményt, vadalmát,
 Egyház kemény hatalmát,
 Papsajtot, réti szedret,
 Moslékos régi vedret,
 Kútágast, agg bitófát,
 Gyergyói nagy pityókat,
 Pióczát, pár palaczk bort,
 Rideg pört, sárga vaczkort,
 Ropogtatám a szókat,
 Mint más a porczogókat,
 Pagonyt, pogányt, pitéket,
 Hegyvölgyet, lágy bidéket,
 Hitetlen földi jókat,
 Czéczókat, szűz czipókat,
 Tollszárat, pergamentet,
 Sátánt, soványka szentet,
 Abáltan is zabáltam
 Szalonnát kis fatálban,
 Császárhúst, szittya hagymát –
 Szenvedne így, ha hagynád,
 Csuháját míg kitelné,
 Negyven napig viselné
 Csúf torkosként a böjtöt
 Tékozló, léha kölyköd!

Kökénysötét mennyország,
 Kesernyész titkú som...
 Ne engedd néznem orczád:
 Ne válts meg, Krisztusom!

Tisza-Szederkény, 1894 júliusában

ORGUES DE BARBARIE

(Krédy Gyulát olvasván)

Künn a Krisztinában
Kék harangok szólnak:
Részegek, halottak
Asztal alá hullnak,
Sárban araszolnak.

Bús Rezeda Kázmér,
Ne szomorkodj, Szindbád:
Orpheumi mennybolt
Konfettit havaztat,
Művirágot hint rád!

Béfyd a fájdalom,
Mint álnok fehérség:
Tiszták leszünk, tiszták,
Hogy a semmi fényét
Majd mások megértsék!

Csillagok körútján
Baktat egy fiáker:
Csúf kocsisom, lelkem,
Szép szóval, krajcárral
Mindig lesz, ki átver...

Krisztinavárosban
Megkondul a bánat:
Jó voltunk rosszsontnak,
Ködnek, szeretőnek,
Tékozló apának.

Ligetben, Tabánban
Nyekereg a verkli:
Lógunk a világban,
Míg szoknyák széléről
Lepereg a perkli...

Nincs helye panasznak,
Pörnek, buta szónak:
Adjisten nyugalmat,
Ételt-italt, szállást,
Nőt az utazónak!

Kiskocsmák, vendéglők
Füstje, mint az élet:
Elválnak a tűztől,
Magasba szökkenne,
Mégis szerteszéled...

Messze Krisztinában
Kék harangok zengnek:
Széllel száll az idő,
Rongyos hőmezőként
Maga után lenget...

Marosvásárhelyt, 1923 decemberében

Szauer Ágoston

HIPOTÉZIS

Az udvaron egy tarka hal lakik,
olykor benéz a konyhaablakon.
Eljutni még a megjelölt napig –
a gondolatjel újabb alkalom.

Időjárás: csak jobban és alig.
Térképlapok, akár a rossz plafon,
alföldek, ujjnyom, régi szörp, fagyik.
A váza száraz még az asztalon.

Igaz hát, cseppfolyós az életünk,
egy képlet kéne hozzá, új alap.
A domb s a négy égtáj nem jön velünk,

a tárgyak közt idő van, rengeteg,
látszik, ha fényszóróként tűz a nap:
a nagy szimbólumok csak vízjelek.